

цитѣ свѣтятъ. Пѣтелѣтъ подхврѣкналъ. Качналъ на прозорца. Понадникналъ вжтре. Слѣзълъ и зашушналъ:

— Азъ нали ви казахъ. Дошли сме навреме. Гости вжтре има. Ядатъ, пиятъ, пѣятъ. Но отъ насъ ще видятъ шо се вика пѣсень!

Дългоушко стжпилъ съ крака на прозорца. Бѣлко върху него. Котаранъ врѣзъ Бѣлка. Най-отгоре Пѣтлю. — Едно, две, три! Страшна пѣсень еква. Пѣтлю кукурига, Котаранъ мяука, Бѣлко забauква, а пѣкъ Дългоушко реве, та се кжса.

Разбойници вжтре били се събрали. Ревѣтъ като чули, хукнали навѣнка. Скрили се въ гората.

Дългоушко, Бѣлко, Котаранъ и Пѣтлю се вмѣкнали въ кжщи. Заварили вжтре готова трапеза.

— Сѣдайте, другари, да ядемъ и пиемъ! — ревноалъ Дългоушко. — Туй се вика хора! Колко имъ попѣхме, а какъ ни гошаватъ! Вѣнъ самъ излизатъ, да ни не смушаватъ!

— Да хапнемъ, да срѣбнемъ! — почналъ Котаранчо.

— Тука ще останемъ. Нѣма да се върнемъ! — обадилъ се Пѣтлю.

— За пѣснитѣ тука богато заплашатъ! — залапалъ и Бѣлко.

Хапнали си сладко. Срѣбнали, попѣли. А презъ това време крадцитѣ отвѣнка слушали, следѣли.

Изведнажъ катъ хала вжтре врѣхлетѣли. Суровици дълги въ ржце развѣртѣли. Кой кждето свари, налага и вика:

— За пѣснитѣ тука така се доплаша!

Пѣвцитѣ пребити едвамъ се спасили. На една полянка съ мжка се довлѣкли. Тукъ Бѣлко приклекналъ, въздѣхналъ и рекълъ:

— Съ пѣтелъ и магаре който дири слава, така му се пада!

Ранъ·Босилекъ.

